

"මයා එන්නේ හදද්ද එහෙම?" මහිකා ඇසුවාය.

"මයා කියන මය බෝයි ලංකාවේ කෙනෙක් නම්, එයා අතිවාර්යයෙන්ම මේ ඊලිම එක බලන්න එන්න ඉඩ තියනවා..." ඇය කථා කළේ, එද හවස මෙල්බන් නුවර ඇස්ටර් ශාලාවේ පෙනිමේට නියමව තිබූ 'අබා' සිංහල වික්‍රමය ගැනයි. සතිපත් පුරා ඔහු ගැන හෝච්චාවක්වත් නොතිබූ බැවින් යාන්තම සිත ප්‍රකාශිත තත්වයට ගෙන එමින් සිටි රිදිමාට උච්චනා නොවුයේද ඔහු නැවත දැකීමටය.

අනෙක, සති අන්තය ගතවුයේ නිවසට අවශ්‍ය බඩු ගෙන ඒම, අස් කිරීම, රෙදි සෝදන ආගම, තමා අධ්‍යයනය කළ පාඨමාලාව සම්බන්ධ අමතර පොත්පත් කියවීම සඳහාත්ය. ලංකාවෙන් දුරකතන පණිවුඩ ලෙබන්තෙත් සති අන්තයේය. හවස් වනතුරුම රිදිමා කල්පනා කළේ නොයෙක්වරම්ය. සවස්වන විට අමා සහ රූපිරුවාගේ පින්සෙන්ඩුවද වැඩවන්නට විය.

"ටිකක් එලියට බැහැලා, හුළං පොදක් වැද්දා, මිනිස්සුන් දැකලා ගෙදර එන එක නොදයි....." අමා පැවසුවාය.

අනෙක මය ඊලිම එක ඔයාලා බලන්නම මෙතේ. මම මික ගැන කියවේවා නෙව් එකේ. ලංකා ඉතිහාසය වෙනස් කලා කියලත් සමහරු බැහැලා තියෙන්නේ..... රූපිරුවාද අමාට උල්පත්දමී දුන්නාය.

වෙන හේතුවක් නිසා නොව, ඔවුන්ගේ කන්දෙස්කිරියාවෙන් බේරෙන්නට බැර පැන රිදිමා ගමනට කැමතිවුවාය. සිංහල මිනිසුන් බහුල ලෙස වික්ටෝරියා ප්‍රාන්තයේ වාසය කරන බව දැන සිටි මුත් එහෙම සෙනගක්, එක් තැනෙක, ඇය ලංකාවේදී පවා දැක තිබුණේ නැත.

සිනමාගාරය මධ්‍යයේ වන්නටය, ඔවුන් ගිඳි සිරියේ. පහළ සිට උඩට පඩිපෙළ නැග එන අයද, උඩ සිට පහළ බසිනා අයද එහි සිට මැනවින් පෙනුණේය. සිංහලෙන් හා ඉංග්‍රීසියෙන් කෙරෙන කථාබහ රිදිමාගේ සවනෙහි ගැටී, දෝරාකාර නංවා, සිදි ගියේය. තරුණ ගැහැණු හා පිරිමි ළමෝ නවතම විලාසිතා අනුව සැරසී උන්නාහ. වැඩිහිටි සමහර ගැහැණු සාරි හා ඔසර්වලින් සැරසී සිටියෝය. රිදිමාට අම්මාද මතක් වුණේය.

"මොන මෝඩ ගමනක්ද මය රට රාජ්‍යයක තනියම යන්න හදන්නේ? හදිසියකට දුටුවා බලන්ට එන්න පුළුවන් තැනක්ද?" ඇය ඔසර් පොටෙන් කඳුලක් පියදමනවා රිදිමාට තාමත් මතකය.

"ඒයි....." වම්පසින් සිටි මහිකා, තමාට කෙසේත් තට්ටු කරනු ඇයට ඇසිණි. ඇ වනා හැර බැලුවාය. අනතුරුව මහිකාගේ නෙත් යොමු වී තිබූ දිසාවට නෙත් යොමු කළාය.

නර්තන ශිල්පියකුගේ ලාලිතය පිළිබිඹු කරමින්, පහළට බසිමින් උන්නේ තමා එද දුටු තරුණයාමය. සුදු කම්සයක් හා කළු කලිසමකින් වාම ලෙස සැරසී උන් ඔහු නිකමටවත් ඔවුන් සිටි දිශාව දෙස නෙත් යොමු නොකළේය. ඔහුගේ ගමනට හදිසියේ

බාධා කළ කළු, මිටි, මහන තරුණයා කී යමකට ඔහු උස් හකින් සිනාසනු රිදිමා දුටුවාය. ඔහුගේ සිනා හඬ ඇගේ හදවත මොහොතකට නතර කිරීමට සමත් විය. හිරිවැටුණු ගතින් ඇ ඔහු දෙස බලා උන්නාය. ඒ මොහොතේම, තරුණ තරුණයා ඇය දෙස බැලුවේ, සාවඳු සිනාවක් එල්ල කළේය. ශාලාව අදුරු විය. වික්‍රමය ආරම්භ වුයේය.

එහි පෙන්වුයේ කුමක්දැයි රිදිමාට හරි මතකයක් වුයේ නැත. අබා කුමරු තම මව සිහි කරමින් හඬන අයුරුත්, මව බැලීමට යන අයුරුත් ඇගේ සිතෙහි රැඳුණේ, ඒ අවස්ථාවේ ඇයටත්, මව ළඟට දිව යාමට උච්චනා වූ නිසාද?

මේ තරුණයින් කවුද? තමා දෙස මෙලෙස අවඥාවෙන් ඔවුන් බලන්නේ මන්ද? ඇය දිගටම මහිකාගේ සුරත, තම වම් අතින් අල්වාගෙන සිටියාය.

වික්‍රමය අවසානයේ රටිය කරායන යෙහෙලියන් කථාකළේ වික්‍රමයේ කථාව ගැනයි. කථාවෙහි එන වර්තමාන වූ "ගුම්බකවුනා" ගේ හැටුම ගැනයි. "නබරා" ගේ මනා රංගනය ගැනයි. ඔහු ප්‍රසිද්ධ නළුවකුගේ පුත්‍රයකු බවයි. එහෙත් රිදිමාට ඇසුරෙන් ඔවුන්ගේ හඬවල් පමණකි. හදවතේ වූයේ සියුම් වේදනාවකි. ගිසෙහි දැඩි බරෙකි.

"මොකක්ද මේ කථාවෙන් දෙන්න හදන පණිවිඩය ?" රූපිරුවා ඇසුවාය. "අබා කුමාරයා 'යක්ෂ' ගෝත්‍රයේ කෙනෙක් බවද? ඒ පස්සේ ගියොත් නම් හරි වැඩක් තමයි වෙන්නේ !" ඇ තමාගේ හිස දෙපසට

රිදිමා දැස් වසා ගන්නාය. නමාට අනිතය අමතක වීමට නරම් බරපතල සමත් සිදුවුවාද?

සැලුවාය.

"ලංකාවට විජය කුමාරයා එන්නත් කලින් යක්ෂ, නාග කියලා ගෝත්‍ර දෙකක් හිටියානේ. රාවණා රජුත් යක්ෂ ගෝත්‍රිකයෙක්නේ. එයාලා වැන්දේ ගින්න දෙව්වරුන්ට. රාවණා ශිව හත්තිකයෙක්. කුවේණි වැන්දේ කාල මැණියන්ට..... ඒකෙන් තේරෙන්නේ මේ යක්ෂ ග්‍රෝත්‍රිකයෝ කාලයකට ඉහතදී, දකුණු ඉන්දියාවෙන් ලංකාවට ආපු ඇය බවද? මන්....." ඇයට ඇගේ කථාව අනවර කිරීමට ඉඩක් නොලැබුණේය. ඔවුන්ගේ ගමන් මඟ හරස් කරමින් ඉදිරියේ සිටියේ, අර තරුණ තරුණයාය.

"ගලෝ !" ඔහු රිදිමා දෙස බලාගෙනම පැවසීය. අමා ඇතුළු යෙහෙලියන් ඇය වටා රෝක්වුයේ ඇය ආරක්ෂා කිරීමට මෙහි.

"මයා කවුද?" අමා විමසුවාය. "මම මෙනෙ ඇවිත් ඉන්න ස්ටුඩන්ට් කෙනෙක්. මයාලගේ යුහි එක්මයි ඉගෙන ගන්නේ " ඔහු කට කොනකින් මඳ සිනාවක් පෑවේය.

"මයන් එක්ක කථා කළ අර පෝතියෙල් දපු, කණක් විදපු කෙනා කවුද?" මහිකා ඇසුවාය.

"ගර්ල් කෙනෙක්ද? බෝයි කෙනෙක්ද?" ඔහු යළිත් සිනාසුණේය.

"බෝයි.....බෝයි....." මහිකාද ඔහුටම සර්ලන සිනාවකින් ප්‍රති උත්තර දුන්නාය. තරුණයා මඳක් කල්පනා කළේය. උතුරුද පෑදුවේය.

2

ෂෝමමාලා ෂෝරක් ලියන නවකතාව

"මට නම් හරියට මතක නැ....." "මයා එයන් එක්ක කථා කරනවා අපි නොදුටුම දැක්කා....." මහිකා යළිත් කීවාය.

"මට නම් මතකයක්ම නැහැ. මම ඇද ගොඩාක් අය එක්ක කථා කළා....." ඔහු බොරු කියන්නේ මන්දැයි රිදිමා කල්පනා කළාය.

"මට ඔතේ මෙන්න මෙයා එක්ක ටිකක් කතා කරන්න....." ඔහුගේ ඇඟිල්ලක් තරුණාගේමඟ ලෙස රිදිමා වෙත යොමු වුයේය.

"මට අවසරයද?" අනතුරුව, ඔහු අමා දෙස හැරෙමින් ඇසීය. අමාගේ ඇතිබැමක් උඩට එසවිණි.

"මොනවද මා එක්ක කතා කරන්න තියෙන්නේ ?" තමාගේ දිව ගොත ගැසී ඇති බවත් දැනුණේත්, අමා අසීරුවෙන් තම කටහඬ අවදි කළාය.

"මට මීන මයාගෙන් අනන්ත ඔයාට ගමේ ඉස්කෝලේ මතකද කියලා....." "මව!" රිදිමා පැවසුවාය. රිදිමාගේ අප්පව්ව

කලක් එහි මුල් ගුරුවරයා ලෙස සේවය කළේය.

"මයාට මතකද ඒ ඉස්කෝලේ ගිටපු ඩාන්සින් මාස්ටර්....." රිදිමා තමාගේ මතකය අවදි කිරීමට ගත් කළාය. එහෙත් ඇයට දැනුණේ, අදුරේ අතපත ගාමින්, එළිය සොයන්නට තනන ලෙසකි. ඇය හිස දෙපසට වැනුවාය. සීහු හඬක් දුරින් ඇසුණේය. ඊළඟට ගෙජීටි හඬක්ද. සිහින් බේරුමක්ද ඇසෙන්නට විය. ඇය හොඳින් තන් දුන්නාය. ශබ්ද නැවතිණි. අනර්ධකාරය රජයන්තට විය.

තරුණයා යළිත් ඇය දෙසට ඇඟිල්ලක් දිගු කළේය.

"හොඳට මතක් කරලා බලන්න සුදු මැණික් !" තරුණාගේම ස්වරූපයකින් පැවසූ හෙතෙම ආපසු හැර සිනමාගාරය තුලට නොපෙනී ගියේය.

"කවුද ඒ ?" රූපිරුවා තම හිස සෙලවුවාය. "ඒ මෙන්ට පිස්සුද? නැත්නම් අපිට පිස්සුද?"

